

тави го на честѣтъ му слѣдъ нѣколко перестрѣлки противъ Донъ Жуана.

Тогазъ вече законникътъ и мышеловецътъ, и двамата като бѣхъ въ безопасностъ при подкраля когото лъжахъ, и първыйтъ всякой вечеръ увѣдомяващъ за скръшноститѣ прѣзъ деньтъ, а вторыйтъ като обыкаше подъ Неаполь невидимъ и до Шатильона и до Гюизи, управлявахъ подломитѣ си и противу принца Французинъ и противу Неаполитанеца оржжаринъ. А малко сплетни бѣхъ доста да оборятъ тѣзи двамата съперници, които, като ся надваряхъ помежду си за градътъ като за плѣчкъ, наченяхъ да правѣтъ сѣзаклятія единъ противъ другый. И Аннезо имаше сганѣтъ, а Гюизи спечели срѣднійтъ разрадъ отъ гражданытъ, еднѣ часть отъ благороднытъ и тысяща французы що бѣхъ побѣгнѣли отъ флотѣтъ.

И съ малкото тѣзи войскъ, уморенъ отъ бой, сплетки и прѣдательства, Хенрихъ Гюизи обѣрнѣ чело противу кастиланцытъ, които Донъ Жуанъ извади възъ отъ корабостроището, не за да помогни на подкраля, но за да побори Французытъ.

За нѣколко седмицы тѣзи двама принцове и тѣзи двѣ войски направихъ чудеса и лижбы отъ юначество и искусство. Юначеството бѣше отъ къмъ Гюизи а искусството отъ къмъ Донъ Жуана. И много градове и укрѣпленія ся прѣвземахъ ту отъ еднѣтъ ту отъ другѣтъ стражъ съ пушкалото и съсъ сабѣтъ.

Най послѣ двѣтъ войски отворихъ рѣшителенъ бой въ самото сърдце на Неаполь. И Аннезо който бѣше възмечталъ че ще прѣдстави трете лице, прѣввърли ся въ истый день отъ къмъ Гюизи, и тѣй за малко французинѣтъ принцъ видѣ подъ своѣжъ власть Кармилскѣтъ твърдыни и всицкы утвърдены мѣста на градѣтъ.

И безъ друго сгромолилъ бы Донъ Жуана и Испанцытъ когато ужасно смайваніе, умразно прѣдательство обезо-